

1

DETEKTIV ARTHUR BROWN neměl rád, když o něm ostatní říkali, že je černý.

Snad to nějak souviselo s jeho příjmením, které znamenalo „hnědý“. Nebo s barvou jeho pleti, která byla též hnědá. Mohlo to také souviset s faktem, že v dobách, kdy nebyl víc než usmrkaný kluk vyrůstající v tomhle překrásném městě, slovo „černý“ obvykle tvořilo nerozlučnou dvojici s výrazem „bastard“. Dnes mu bylo čtyřiatřicet let a stále, byť poněkud starosvětsky, vnímal to pojmenování jako hanlivé bez ohledu na to, kolik obránců občanských práv je hájilo. Brown nepotřeboval hledat vlastní identitu v barvě kůže nebo v povaze. Hledal ji v sobě jako v člověku a obvykle ji bez potíží nacházel.

Měřil metr devadesát a bez bot vážil metrák. Vlastnil rozložitou postavu a svaly zápasníka těžké váhy a jeho přímý průzračný pohled zdůrazňovaly nakrátko zastřižené vlasy, které mu obepínaly lebku jako měkoučká černá čepice. Ten účes si oblíbil ještě dřív, než přišel do módy „přírodní“ vzhled. Měl hnědé oči a veliké nozdry, masité rty a ještě masitější ruce a v podpažním pouzdru pod sakem nosil osmatřicítku Smith & Wesson.

Ti dva muži, kteří leželi na podlaze u jeho nohou, byli bílí. A mrtví.

První z nich měl černé boty, černé ponožky, tmavomodré kalhoty, světle modrou rozhalenou košili, lehkou béžovou bundu na zip, kolem krku měl zlatý řetízek se zlatou Davidovou hvězdou a v hrudníku dva průstřely. Ten druhý byl ustrojen elegantněji: hnědé boty, ponožky i kalhoty, bílá košile, zelená vázanka, sako se vzorem kohoutí stopy. Z krku těsně pod ohryzkem mu trčel sotva viditelný úlomek čepel vystřelovacího nože. Nedaleko jeho otevřené pravé dlaně na podlaze ležela pistole značky Luger.

Celý byt byl převrácený vzhůru nohama.

Nutno předeslat, že nebyl nijak velký, Brown už viděl mnohem větší, dokonce i v ghettu, kde strávil prvních jednadvacet let svého života. Tenhle byt ležel ve třetím podlaží činžáku na Culverově třídě, dva pokoje s koupelnou obrácené do vnitrobloku, takže z oken se naskýtal výhled na šňůry se střeďeční várkou prádla, jež pleskalo v mírném větru. Blížila se desátá večerní. Uběhlo šest minut od okamžiku, kdy správcová zastavila před domem policistu na obchůzce a sdělila mu, že v jednom z horních pater zaslechla výstřely, a čtyři minuty od chvíle, kdy strážník vylomil dveře, objevil mrtvoly a zavolal na stanici. Brown, který měl službu, okamžitě vyrazil.

Policisté z oddělení vražd ještě nedorazili, což vůbec nebylo na škodu. Brown nikdy nepochopil ono úřední nařízení, podle něhož se museli dostavit ke každé zatracené vraždě spáchané v tomhle městě, přestože bylo vyšetřování vždy a bez výjimky svěřeno okrsku, který tíšňové volání přijal. Podle něho byli všichni kolegové z útvaru vražd příšerní a beze smyslu pro humor. Jeho manželka Caroline mu s oblibou říkávala, že on sám také není zrovna vtipný společník, Brown však žil v přesvědčení, že doma není nikdo prorokem. V hloubi duše měl za to, že čas od času je s ním báječná legrace. Například jako teď, když se otočil k policejnímu fotografovi a prohodil: „To by mě zajímalo, kterej dekoratér v tomhle bytě řádl.“ Fotograf však zjevně sdílel názor